

Arrest

nr. 170 558 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 23 juni 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 mei 2008 wordt de verzoeker, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens mensenhandel, valse naamdracht en bendevoorming.

1.2. Op 2 december 2008 wordt ten aanzien van de verzoeker een ministerieel besluit tot terugwijzing voor tien jaar getroffen. Dit besluit wordt aan de verzoeker betekend op 11 december 2008 en is definitief.

1.3. Op 7 april 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest nr. 166 023 van 18 april 2016 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing.

1.4. Op 20 juni 2016 vraagt de verzoeker asiel aan.

1.5. Op 20 juni 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw ⁽¹⁾, die verklaart te heten ⁽¹⁾,

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is DVZ niet bevoegd voor de elementen die u aanhaalt in het kader van uw asielaanvraag. Deze zullen door het CGVS beoordeeld worden. Voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond : Er is geen probleem van non-refoulement, de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.2. Te dezen blijkt dat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit van terugwijzing van 2 december 2008, dat geldt tot december 2018 en definitief is. Dit wordt door de verzoeker niet betwist.

In artikel 1 van dit besluit wordt het volgende gesteld: *"Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Minister van Migratie-en asielbeleid"*.

Artikel 26 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verbod opleggen gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden.

Uit niets blijkt dat het betrokken ministerieel besluit werd opgeschort of ingetrokken. Verder blijkt ook niet dat er sprake zou zijn van een bijzondere machtiging tot toelating van de Minister van Migratie- en asielbeleid.

De verzoeker kan dan ook, gelet op het ministerieel besluit van 2 december 2008 dat nog steeds volledige uitwerking heeft en ten alle tijde op gedwongen wijze kan worden uitgevoerd als het nog geldingskracht heeft, geen voordeel halen uit een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (*cf. RvS 19 december 2006, nr. 166.090*).

2.3. De uiteenzetting van de verzoeker in zijn verzoekschrift over het belang en het betoog van zijn raadsman hierover ter terechtzitting vermogen hieraan geen afbreuk te doen.

2.3.1. Na een korte theoretische beschouwing over de belangvereiste in het interne recht, uit de verzoeker kritiek op het arrest nr. 166 023 van 18 april 2016 van de Raad waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt verworpen wegens een gebrek aan belang. Hij meent dat hem hierdoor geen daadwerkelijk rechtsmiddel werd ter beschikking gesteld om zijn grieven ontleend aan de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te laten onderzoeken. Er wordt evenwel op gewezen dat de verzoeker de mogelijkheid heeft, wanneer hij het niet eens is met een arrest van de Raad, tegen dit arrest een cassatieberoep in te dienen bij de Raad van State. Het is niet aan de Raad om te antwoorden op zulke kritiek. Met deze kritiek kan de verzoeker geen afbreuk doen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest van 18 april 2016.

2.3.2. Voorts voert de verzoeker aan dat ook de thans bestreden beslissing zijn rechten zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM miskent, dat hij zich daarom beroept op artikel 8 van het EVRM, samen gelezen met artikel 13 van het EVRM, evenals op de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en dat niet kan worden aanvaard dat de toegang tot een effectief rechtsmiddel afhankelijk wordt gemaakt van het verkrijgen van de opschorting of de opheffing van het ministerieel besluit van terugwijzing van 2 december 2008. Er dient evenwel op te worden gewezen dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest niet dient te worden onderzocht wanneer het vaststaat dat het beroep onontvankelijk is en dat uit het feit dat een schending van de voornoemde verdragsbepalingen om die reden niet verder wordt onderzocht geen schending van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest, die het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgen, blijkt (*cf. RvS 4 januari 2016 , nr. 11.700 (c)*). De verzoeker diende zijn argumenten ter ondersteuning van zijn grief inzake artikel 8 van het EVRM tijdig kenbaar te maken ter ondersteuning van een aanvraag tot opschorting of intrekking van het ministerieel

besluit tot terugwijzing, wat *in casu* niet gebeurd is. De omstandigheid dat de verzoeker op 18 april 2016 een dergelijk verzoek tot opschorting of intrekking van het ministerieel besluit tot terugwijzing heeft ingediend, brengt niet met zich dat dit terugwijzingsbesluit geen geldingskracht meer zou hebben en kan derhalve geen afbreuk doen aan het vastgestelde gebrek aan belang bij onderhavig beroep.

Ten overvloede wordt er op gewezen dat artikel 46bis van de Vreemdelingenwet, dat via artikel 40ter van de Vreemdelingenwet tevens van toepassing is op familieleden van Belgen, het volgende bepaalt:

“§ 1. De burger van de Unie of zijn familieleden, bedoeld in artikel 40bis, § 2, kunnen ten vroegste na een periode van twee jaar nadat het koninklijk besluit tot uitzetting of het ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgevoerd, onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiele zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit destijds rechtvaardigden, bij de gemachtigde van de minister een aanvraag indienen tot schorsing of opheffing van het betrokken besluit.

§ 2. Een besluit betreffende de bovenvermelde aanvraag wordt ten laatste binnen de zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag getroffen. De betrokken vreemdelingen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang of verblijf in het Rijk.”

Hieruit blijkt dat zelfs familieleden van burgers van de Unie en desgevallend familieleden van Belgen - hoedanigheid die de verzoeker tot op heden niet heeft aangezien er slechts sprake is van een aangifte van een huwelijk met een Belgische - ook eerst de schorsing of opheffing dienen te bekomen van het ministerieel besluit tot terugwijzing voordat zij hun verblijfsrechten kunnen laten gelden als familielid van een burger van de Unie *c.q.* van een Belg en dat ze gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht of toegang hebben tot verblijf in het Rijk.

2.3.3. Verder voert de verzoeker aan dat zijn gedwongen verwijdering van het grondgebied vermoedelijk zal gebeuren op basis van de thans bestreden beslissing en dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met het EVRM en het Handvest, die primeren op de “*vreemdelingenwetten*”, zodat een onderzoek ten gronde zich opdringt. Het gegeven dat de thans bestreden beslissing in strijd met de door de verzoeker geschonden geachte bepalingen zou zijn genomen, belet de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris evenwel niet om, in het geval dat de tenuitvoerlegging ervan geschorst zou worden, het voornoemde terugwijzingsbesluit van 2 december 2008 ten uitvoer te leggen, zodat de verzoeker nog steeds in gebreke blijft een effectief voordeel aan te tonen dat hem door een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden verschaft.

Dat de verzoeker nog benadrukt dat het loutere feit dat de bestreden beslissing niet uitvoerbaar is tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag niet leidt tot de conclusie dat hij geen belang zou hebben bij de schorsing of de vernietiging van de bestreden beslissing, nu er geen zekerheid is dat hij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zal verkrijgen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dit neemt immers niet weg dat de verzoeker (ook bij een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing) nog steeds onder een terugwijzingsbesluit staat dat door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zolang het geldt te allen tijde op gedwongen wijze kan worden uitgevoerd. Evenmin doet het betoog van de verzoeker over de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet afbreuk aan het voorgaande.

2.3.4. Ter terechtzitting wijst de raadsman van de verzoeker er nog op dat de verzoeker wel degelijk een voordeel kan halen uit een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, waarbij hij verwijst naar de uiteenzetting in zijn verzoekschrift inzake “*het uiterst dringend karakter*” van de vordering. Onder deze hoofding wordt uiteengezet dat de verzoeker van zijn vrijheid is beroofd met het oog op zijn repatriëring en dat zijn gedwongen verwijdering van het grondgebied “*vermoedelijk (zal) gebeuren op basis van huidige verwijderingsmaatregel*” en dat een gewone vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zou komen. Dit gegeven belet de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris evenwel niet om, in het geval dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing geschorst zou worden, het voornoemde terugwijzingsbesluit van 2 december 2008 ten uitvoer te leggen, zodat de verzoeker nog steeds in gebreke blijft een effectief voordeel aan te tonen dat hem door een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden verschaft.

2.4. Het lijkt erop dat de verzoeker met de onderhavige vordering tot schorsing van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) een verder verblijf in België

beoogt. Een dergelijk verder verblijf is echter in strijd met het ministerieel besluit tot terugwijzing opgelegd middels het definitief geworden en niet geschorste of ingetrokken ministerieel besluit. Een dergelijk belang kan niet als een wettig belang worden beschouwd (cf. RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178).

2.5. De ingestelde vordering is onontvankelijk. Derhalve wordt ze verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN